

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 19 Augusti 1900

N:r 47

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Carl David af Wirsén* (med 1 porträtt). *Ringén*. En historia från Upsala. För HVAR 8 DAG. *Sveriges nyaste stad* (med 7 illustrationer). *Den senaste vikingabragden* (med 3 illustrationer). *Ögonblicksbilder från London*, (med 3 illustrationer). *Paris-simmarna* (med 2 illustrationer). *Från Kristianias omgifningar* (med 3 illustrationer). *De skandinaviska mötena i Kristiania* (med 3 illustrationer). *Krig och fred* (med 2 illustr.) *Från välgörenhetsbasaren i Mårstrand* (med 3 illustr.) *En minnesvård* (med 1 illustration). *En historia utan slut*. Af Richard Harding Davis. *Veckans porträttgalleri* (med 6 porträtt). *Breflåda*.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

CARL DAVID AF WIRSÉN.

»Två vänner har jag i min boning», sjunger Fröding, och det skulle äfven Wirsén kunna göra. Men under det Frödings »vänner» voro sångare båda två, fast den ene valt gitarren och den andre dragharmonikan, ha Wirséns båda »vänner» intet annat gemensamt än öfvertygelsen, som den ene omsätter i vek känslolyrik, medan den andre med bister uppsyn svingar svärdet i krigarens »lofliga uppsåt att sára och döda»

Skalden Wirsén är blid och älsklig. »Hans diktning», skrifer en hans biograf, »äger en mild vek grundstämning och ett själfullt eftersinnande tycke samt utmynnar mycket ofta i en religiös vändning, en trånfull utsikt mot en andevärld, vid hvars ingång Kristusbarnet vinkar de försonades själar. Med förkärlek besjunger han människosjälens helgdagsstämningar, barnomstrons uppehållande kraft i lifvets frestelser, barnaålderns frid och oskuld, som han anser böra genomtränga all mänsklig sträfvan.» Sådan var grundtonen i hans diktning, redan när den för fyrtio år sedan tog sitt första ungdomliga uttryck i studentkalendern »Isblomman» och ett par år senare i de »nio signaturernas» sånger och berättelser. När han efter en tio-årig sångarhvila frampå sjuttioalet ånyo sökte upp lyran, voro strängarne oförändrade. Endast greppet var säkrare. Och i de dikter han — efter offentliggörandet 1876 af sin första diktsamling — strött omkring sig, har han förblifvit sin ungdoms sångmö trogen. 1880-talets realism och 1890-talets ungromantik ha icke satt några märken i hans alstring. Han är den han var. Uttrycken vexla, men tonen är densamma, vare sig han såsom andlig sångare söker sina ämnen på vägen »Från Betlehem till Golgata», som psalmist besjunger »Kristna högtids- och helgdagar», som konstförfattare manar fram minnen af Upsala möte eller väljer sina motiv på de historiska skuggornas Capri eller på den nordiskt leende Vetterstranden. Hans innehålls omkväde så att säga är ett och samma, liksom hans formgifning i allmänhet präglats af samma enkla plastik, som stundom höjt sig till klassisk värdighet, men visserligen också någon gång sjunkit till andefattig banalitet. Någon slående originalitet har han aldrig ådagalagt, men han har dock lyckats framkalla toner, som klingat starkt och vida, och inom stora kretsar har hans diktning gällt som samtidens yppersta i detta land.

Men ändå kan det sägas — äfven af dem, som icke tillerkänna den någon dylik rang — att hans skaldskap icke alltid uppskattats så, som det förtjänat, därför att han genom sin kritiska krigsmannagering ådragit sig så bittra vedersakare, att omdömena om hans diktning icke kunnat bli fullt opartiska. Det ligger i fejdens natur, att revanchen icke alltid kan bli fullt rättvis. Och en så gammal stridsman som Carl David af Wirsén vet nog af personlig erfarenhet, hur lätt det går att göra sig skyldig till ett orättvist hugg. Den fejd, i hvilken han såsom den ena sidans genom

sin slagfärdighet och lärdom själfskrifne öfverbefälhavare sedan ett par årtionden tillbaka varit invecklad, har för öfrigt förts på ett så vidsträckt fält, att man haft bra litet utrymme kvar till neutral mark. Det har icke varit endast estetiska principer den gällt, utan hela världsåskådningar. Ända sedan 1870- och 1880-talens litterära, religiösa och sociala brytningstid ingick, har Wirsén oafbrutet varit i elden. För sin ungdoms litterära romantik, för evangelisk-luthersk kristendom och för social och praktisk konservatism, för traditionens rätt har han svingat sitt svärd, som stundom haft starkt tycke af en skolmästares karbas. Men kraft i arm och mod i barm har han haft. Den blide lyrikern har i sin kritiska militärrustning ådagalagt storartade krigsmannaegenskaper. »En krigare, som förenar tapperhet med religiositet, är en skön syn», skrifer han själf i ett i dagarne utkommet arbete* och erinrar om att Luther gifvit anvisning på en god krigsmannabön, till hvilken han (Luther) lagt följande maning: »Vill du härtill foga trosbekännelsen och Fader vår, då kan det vara nog. Befall sedan själ och kropp i Guds händer, drag svärdet och slå till i Guds namn.» Så går han äfven själf till väga, och det bekymrar honom lika litet som en gammal karolin, om han råkar stå ensam mot tio. På sin post stannar han i alla fall, så länge han orkar föra svärdet.

Och ännu spåras, trots hans femtioåtta år, ingen afmattning i hans krafter. Utom sekretariatet i Svenska akademien, som han förvaltadt ända sedan 1883 — dittills hade han efter att 1870 ha lämnat sin docentur i litteratur-historia vid universitetet i Upsala verkat först som lektor vid därvarande läroverk och sedan som bibliotekarie i Göteborg — och ägnat rätt mycket arbete ej blott som författare af de traditionella litterära minnes-teckningarna, utan äfven i anledning af akademiens ordlistupplagor och dess stora ordbok, har han, vid sidan af sin diktareverksamhet, skrifvit regelbundna litteraturanmälningar i Post- och Inrikes Tidningar sedan 1880 och därjämte i Vårt Land sedan 1886. Det är i dessa litteraturanmälningar han fört sin ofvannämnda litterära, religiösa och politiska fejd med »de unga.» Nu kommer hans arbetskraft äfven att tagas i anspråk för ledningen af Nobelinstitutet, en uppgift, som helt säkert kommer att sysselsätta sin man.

Men hvarken trycket af den växlande arbetsbördan eller det stridshumör, som den alltjämt pågående litterära spjutkastningen håller vid makt, kommer nog att rubba den personliga älskvärdhet, hvarmed han lär ha afväpnat bittra motståndare, en älskvärdhet, hvarom meningarna äro lika ense som om hans oförskräckthet, hans konsekvens och hans lärdom, hur delade de än kunna vara om valören af hans skaldskap och framför allt om betydelsen af hans litterära domaregning, i hvilken han mera låtit bestämma sig af etiskt-religiösa än af konstnärliga principer.

V—d S.

* Ellen Keys lifsåskådning och verksamhet som författarinna.

RINGEN.

EN HISTORIA FRÅN UPPSALA.

FÖR HVAR 8 DAG.

Under det jag satt och läste i gamla papper från tiden före århundredets midt, fann jag äfven en hel del anteckningar från studentlivet i Uppsala på 30- och 40-talet. Ett par af dem äro nästan som noveller i August Blanchés stil, typiska och karaktäriserande för studentlivet på den tiden och jag vill återberätta åtminstone en af dem, en liten episod af nog så egendomligt slag.

Det var en vacker april-afton på 40-talet. Ett lag studenter hade suttit på Åkersteins schweitzeri och druckit kaffe och punsch, men brutit upp tämligen tidigt och begifvit sig ut på en liten promenad i staden. De drogo långsamt Ågatan nedför under prat om ditt och datt.

De stannade i ett gathörn och diskussionen var rätt liflig. Den gälde ett så lockande ämne som vackra flickor, och åsikterna bröto sig mot hvarann med en både humoristisk och allvarlig nyansering. Voro vackra flickor i allmänhet dumma eller inte? Brydde man sig egentligen om skönhet, då man tog sin fru? Var inte skönhet i stället en mycket osolid, fastän angenäm egenskap? Men å andra sidan, hade kvinnan något värde annat än såsom skönhet?

Samtalet afbröts af en dalkulla, som kom fram till den lilla gruppen och höll fram en korg med små arbeten, bland annat små ringar af tagel. »Ska herrarna int' köpa ringar af mej?» frågade hon.

Men ingen var hågad för köpenskap, och kulan fick idel nekande svar, somliga till och med litet gäckande. Men hon lät inte afvisa sig, hon var envis och höll i sig och ville nödvändigt truga bort sina ringar. Hon var öfvertygad om att de unga herrarna nog hade sina hemliga kärestor, som de kunde ge ringarna åt. Och hade de inte det, så kunde de köpa hvar sin ring i alla fall och ge åt en vacker flicka bland deras bekanta, hon skulle nog bli glad öfver gåfvan.

Envisheten hade framgång. Sällskapet salade ihop sex skilling riksgälds och inköpte en ring af svart tagel, som var bland de prydligaste af kulans artiklar, och så fick man äntligen fred.

Men nu gälde det också att bli af med ringen. Förslagen jagade hvarandra och ett vad blef slutresultatet. Den som lifligast demonstrerat de vackra flickornas förtjänster slog vad med kamraterna om, att han skulle ge bort klenoden åt första vackra flicka som han kunde få tag uti ute på gatan samma kväll. Vadet gälde en bättre sexa och gafs och antogs under jubel.

Så styrde flocken iväg för att spåra upp en vacker flicka. Man tog vägen uppför Drottninggatan ända till Karolinabäckens fot genom en ganska liflig folkträngsel. Det hade varit en större begrafning på eftermiddagen, det vackra vädret hade lockat ut mycket folk, isynnerhet fruntimmer, och största delen återvände nu från kyrkogården neråt staden.

Alla granskades på det noggrannaste och åtskilliga ögonbryn rynkades trotsigt vid det sorgfälliga beskådande, som de mötande studenterna egnade hvarje ung flicka de mötte. Men sökandet var fruktlöst. En hel mängd små pensionsflickor med hängande fläta förklarades ej kunna tagas med i räkningen, och visade sig något täckt ansikte under något hattbrätte, kunde ringen i alla fall inte öfverlämnas till dess ägarinna, ty alla hade

sällskap af bekanta, studenter, flickor eller äldre — förargliga hinder, på hvilka den annars säkra utmärkelsen för skönhet måste vägras henne.

Sökarna vände och gingo öfver Nybron och Torget ned på Vaksalagatan, men där var istället folktomt, och man var nära att uppge försöket. Men just i detsamma steg en ung dam ut ur en portgång bredvid, gick förbi det genast uppmärksamma och beundrande sällskapet och riktade sina steg mot torget. Han som slagit vad, utropade dämpadt: »hon ska' ha ringen!» och med honom i spetsen följdes kamraterna åt efter den okända sköna.

Det hastiga mötet hade låtit se ett intagande, blekt ansikte, mörka, melankoliska ögon och ett rikt svart hår. Den unga damen var lång och smärt, klädd i en åtsittande grå värkappa och en enkel hatt. Vadhållaren försäkrade, att hon var det stiligaste han sett i Uppsala på hela terminen och kände äfventyrets munterhet lifva sig.

I hörnet af torget och Kungsängsgatan stannade den unga flickan, köpte en bukett liljekonvaljer af en liten pojke, som stod där och bjöd ut blommor, och fortsatte sin vandring med samma snabba, lätta gång som förut. Kungsängsgatan låg alldeles öde, himlen stod pärlemorsskimrande blek öfver de låga taken och fönsterrutorna glimmade i kvällsljuset. Med ringen i handen skyndade studenten före sina vänner, som saktade stegen, och just som den okända var framme vid sitt mål stod han vid hennes sida och hälsade ödmjukt.

»Tillåt mig, min fröken, att öfverlämna åt er en anspråklös ring som tecken till beundran för er!»

Den unga flickan hejdade sig förvånad, kanske litet rädd. Hon såg på ringens ägare med en allvarlig, litet förvirrad blick och svarade:

»Visst inte — det kan ni aldrig mena — hvarför säger ni så?»

En djup rodnad färgade de bleka kinderna, ja, spred sig öfver panna och hals. Den var så stark att ögonen tårades.

Men studenten, som nu såg hvilket ovanligt fint och tilldragande utseende som slumpen fört i hans väg, han ville inte låta afvisa sig.

»Ni skall förlåta mig min påflugenhets», sade han, »jag känner er inte och har aldrig sett er för, kan ni då inte tro att min hyllning är uppriktig. Ni gick förbi mig nyss och ert vackra ansikte fängslade mig. Jag hade alldeles nyss köpt en ring af en dalkulla som jag inte kunde bli kvitt, förrän jag gjorde någon handel med henne. Jag hade ingen att ge den åt, jag beslöt att skänka bort den åt den första vackra flicka jag mötte — är det något ondt i det? Vill ni inte göra mig den glädjen att ta emot den lilla gåfvan af en obekant, som alltid skall minnas er med beundran?»

Han talade så allvarligt, som hade det hela inte alls varit ett skämt och ett vad, och han lyckades. Rodnande som förut, lät flickan beveka sig efter ytterligare några enträgna böner och sträckte fram sin hand. Utanpå handsken trädde studenten så på ringen, hälsade sin artigaste hälsning och återvände till kamraterna, som på afstånd tagit del i öfvertalningen och nu i triumf förde segervinnaren med sig till Schylla — källarmästaren Myllanders berömda värdshus — där vadsexan afåts under jubel.

Jag önskar att jag nu kunde fortsätta historien, som det är så lätt att tänka sig den, och som hjälten också drömde sig fortsättningen, då han sent omsider sökte upp sin vindskammare, ty den romantiska lilla händelsen hade ryckt hans fantasi med sig. Men tagelringen vardt aldrig förelöpare till den släta guldringen; i verkligheten fick historien ett helt annat efterspel.

Klockan åtta följande morgon begaf sig nämligen studenten till Geijers föreläsning på den sal som kallades auditorium ecclesiasticum — den samma där Glunten somnade in med så olyckliga följder. Han följde med dåligt och funderade egentligen på, hur han skulle förnya bekantskapen med den okända. Han återvände hem, och då under rättar honom städerskan, att en jungfru som var

hennes alldeles okänd hade lämnat henne ett bref till studenten, hvilket nu låg på hans bord.

Brevet hade ingen utanskrift. Han slet upp kuvertet, därinne låg bara den bortskänkta ringen, nu försedd med en inskription, inflätad af hvitt tagel och bestående af orden: *Lid och hoppas*.

Hur den okända kunnat taga reda på hans namn, förstod han inte. Och det vardt aldrig uppdagadt, hvem hon var eller hvad hon hette. Spänningarna voro fruktlösa och ingen saknad, ingen längtan kunde återkalla henne. Hon förblef ett egendomligt rörande ungdomsminne för sin riddare, som skämtande påstod att hon var hans enda verkliga kärlek genom hela lifvet, men som på allvar kunde försäkra att han aldrig glömde den gatan.

—u—u—

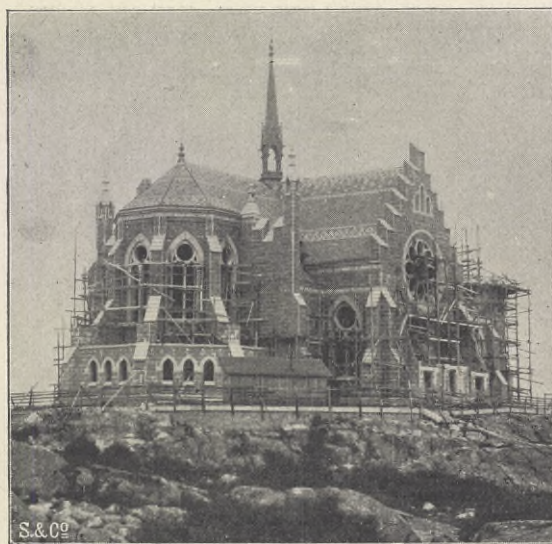
SVERIGES NYASTE STAD.

Några bilder från Lysekil för HVAR 8 DAG. Fotografier från Alfr. Peterson, Gbg.

De stora stationssamhällena o. a. bli köpingar och köpingarne bli städer — det är »förvandlingens lag»! En köping på 3,000 invånare, som t. ex. Lysekil, behöfver icke lida af något slags storhetsvansinne, för att eftertrakta rangen, hedern och värdigheten af stad. Det nämnda samhällets soliditet, storartade utveckling och vackra framtid ha länge gjort det berättigadt till stadstitel och stadsrättigheter. Först i april 1895 lade man emellertid in ansökan därom och i dagarne har Lysekil officiellt inrangerats i städernas led — Sveriges 94:de stad. Men i fråga om folkmängden torde den rycka

LYSEKIL: Kyrkogatan.

LYSEKIL: Den nya kyrkan under byggnad. Arbetet, som utföres af firman H. Börjeson & Co. i Göteborg, började i jan. 1899 och templet skall vara färdigt i juni nästa år.

upp till närmare n:o 50, i rangen ungefär närmast Alingsås.

Det är få nya städer förunnadt, att af konungens egen mun få höra stadsförklaringen uttalad. Denna ära vederfors Lysekil vid h. m:ts besök därstädes i slutet af juli, då konungen i sin hälsning önskade allt godt åt Lysekil, »som nu skall vara stad». Frågan hade nämligen afgjorts i konselj kort förut. Detta blef en jubeldag i Lysekil! På aftonen strålade staden i lysande illumination och de nyvordne stadsborna firade märkesdagen under allmän tillfredsställelse.

*

Lysekil var på 1600-talet ett större fiskläge och anslogs år 1685 som kronolägenhet åt kronofogden i Sunnerviken, skatteköptes 1720 af amiral Strömstjerna, och såldes, efter att ha tillhört flere egare, i senare hälften af 1700-talet till Lysekilsborna. Platsen bebyggdes först på landtungans norra sida vid en vik (= kil; i Lyse socken —

LYSEKIL: Parti af Stora Torget. Telegrafstationen längst till venster.

här af namnet Lysekil) af Kornöfjordens naturliga hamn. Här ligger den »gamla köpingen». Lysekils kommun blef köping år 1836 och köpingen utbredde sig under den raska utveckling, för hvilken den till stor del har badinrättningen att tacka, öfver hela näset nedåt Gullmarsfjorden. Här har den mondäna badorten Lysekil vuxit upp, hvilken framtid betryggas af det härliga läget, det hälsobringande vattnet och den vederkvickande luften

*

Som handelsort har Lysekil i Bohuslän intagit en alltmera framskjutna plats. Dess goda hamnar befordra samfärdseln åt alla håll — den lifligaste förbindelse uppehålls ock med Göteborg, Kristiania och Uddevalla. Fram och tillbaka glida ångarne öfver de fjordar — Gullmaren, Bro- och Åbyfjorden — som här »myнна ut».

LYSEKIL: Utsikt öfver societetshus, badhus och restaurang med Gullmarsfjorden i bakgrunden.

Naturligtvis har sillens uteblifvande äfven för Lysekil varit en svår missräkning, ty härifrån egde under »den gamla goda tiden» en storartad export rum af de skimrande rikedomar man öst ur hafvet. Och man hoppas ju få den tiden åter än en gång!

Men när hafvet sviker, återstår landbackens granit. Den synnerligen vackra bohusslänska »syeniten» — lätt-huggen röd granit, på hvilken här finnes riklig tillgång — har blifvit en värdefull och betydande utförselvara. Själfva det nya riksdagshuset i Berlin är dekoreradt med Lysekils granit

Och låt oss icke glömma Lysekils anjovis, som ju sedan gammalt åtnjuter det bästa rykte!

*

LYSEKIL: Konsul Radhes hus hvari finnes inrymda postkontor, banklokal samt enskilda affärslokaler.

Lysekils hafsbadsanstalt räknar sina anor som kurort från början af 1850-talet, då konsul I. G. Mollén, som ett par år förut uppfört ett litet varmbadhus, lyckades skapa en »stamtrupp» af sommargäster. År 1859 anställdes d. v. dr Carl Curman som badläkare och fyra år därefter hade han grundat det bolag, som 1864 började uppföra den nuvarande badinrättningen.

Genom professor Carl Curmans, den kraftige omdanarens af vårt svenska badväsen, nitiska omvårdnad är det som Lysekil nått en så stor utveckling och rangplats bland våra allra främsta badorter. Lysekils samhälle har ock hållit jämna steg med kuranstalten. Badbolaget har i mycket

varit en väckande kraft för köpingen, hvilken å sin sida genom berömvärda åtgärder och kommunala uppoffringar förstått att samarbeta med badbolaget. I detta fall är Lysekil ett godt exempel för åtskilliga af våra bad- och brunnsorter!

LYSEKIL: Badanstalten sedd från fjorden.

KONUNGENS BESÖK I LYSEKIL.

Till venster om h. mit går skalden, grefve Carl Snoilsky.

DEN SENASTE VIKINGABRAGDEN.

En Vikingabragd så god som någon utfördes fredagen den 3 augusti — äfven fredagar kunna vara lyckodagar — af egaren till och rorsmannen på yachten Vikingen, fabrikör J. Carlsson, som då för tredje gången och därmed för alltid tillkämpade sig den jubileumpokal, som under senaste år utgjort ett så lifligt eftersträfvadt vandringspris.

Jubileumpokalen räknar sina dagar från 1897, då den tillkom såsom ett minne af svenska segelsällskapets kungliga beskyddares 25-åriga regeringsjubileum. Öfver 5,000 kronor doterades för ändamålet. Själfva pokalen utfördes å juveleraren Hall-

bergs verkstäder efter teckning af arkitekten Agi Lindegren.

Samma år vanns pokalen af segelsällskapet Vikingarne med båten Vikingen, förd af fabrikör J. Carlsson och bibehölls följande år af samma båt, förd af samma rorsman, men eröfrades 1899 af »Enten-Eller» för kunglig dansk yacht-klub. Genom återeröfringen i år tillfaller den för beständigt sin nuvarande innehafvare.

Vikingens konstruktör är ingenjör Albert Andersson.

JUBILEUMSPOKALEN.
För tredje gången och därmed för beständigt eröfrad af »Vikingen» förd af samma rorsman.

Segraren »VIKINGEN» och dess ägare, fabrikör J. CARLSSON.

Lördagen den 11:te augusti gick en länge och väl förberedd fäst af stapeln på den fashionabla badorten. HVAR 8 DAGS egen fotograf utsändes för att infånga några fotografier. Resultatet af expeditionen är vidstående 3 bilder. Många fler hade bort följa, men »tekniska svårigheter» lade hinder i vägen.

* * *

Första illustrationen visar »The-huset» med dess alla »geishor», hvilka senare på aftonen i salongen inför H. M:t Konungen och under stort bifall utförde en japansk dans med solosång.

* * *

»Blomsterståndet» var en af aftonens »great attractions».

* * *

»Vinståndet» bör ha lämnat en försvärlig anpart af aftonens totalinkomst att döma af det behag hvarmed »les honneurs» där fullgjordes.

PARIS-SIMMARNES UPPVISNING I STOCKHOLM.

Bilderna tagna af HVAR 8 DAGS fotograf.

Damernas baklänges-hopp från »Magistern».

Den svenska studentsångens och den svenska gymnastikens framgångar i Paris komma — låtom oss hoppas — att fulländas med den svenska simkonstens.

Det hölls uppvisning med truppen den 7 augusti i Stockholms badinrättnings stora bassäng, och blir parispubliken lika nöjd som stockholmshpubliken, så är framgången gifven.

Med snabbhet och precision utfördes programmets samtliga mer och mindre konstfulla nummer: sprången från »magistern», dykningarna, afklädningarna i och under vattenytan, flytningen i figurer, räddningen af drunknade o. s. v.

Truppen afreste den 11 dennes till Paris.

Herrarnes hopp från tornet.

FRÅN KRISTIANIAS OMGIFNINGAR.

Brefkort till HVAR 8 DAG.

I dessa dagar, då tusentals skandinaver från Nordens fyra länder stämt möte i Norges hufvudstad, tro vi det kan intressera HVAR 8 DAGS läsekrets att se ett par vyer från Kristianias för sin skönhet så fräjdade omgifningar, bl. a. den pittoreska Holmenkollenbanan.

Med elektriska spårvägen nå vi Majorstuen, som är änd-

Ett vackert parti af Holmenkollenbanan.

HOLMENKOLLEN: Dr. Holms Sanatorium.

punkten för Holmenkollens elektriska järnbana. Härifrån slingrar sig banan i ständiga kurvor, genom sprängningar och öfver viadukter, upp till Holmenkollens berömda sanatorium. Stigningen är 1 på 30, och då vi nått målet äro vi 244 meter öfver hafsytan.

Fortsätta vi till Voxenkollens sanatorium, beläget 490 meter eller omkring 1,500 fot öfver hafvet ha vi en hänförande utsikt, som aldrig skall glömmas af den, som en gång sett den.

Prins Eugen vistas som bekant f. n. här för att bli fullt återställd, och nordiska nykterhetsmötets sångare bragte honom sin hyllning, då de torsdagen den 2 d:s besökte platsen.

»Du gamla, du friska, du fjällhöga nord», vår svenska nationalsång, klingade här bland de norska bergen härligt. Den framkallade ock en sinnestämning, som man må hoppas ej varit blott af stundens varaktighet.

Dessa dyrbara och ytterst moderna sanatorier, och i all synnerhet järnvägen till Holmenkollen, visa våra norska bröders vakna blick för tidsens kraf på komfort och tidsbesparande samfärdsmedel. Inkomsterna på den 6,5 kilometer långa Holmenkollenbanan belöpte sig under sista räkenskapsåret till 187,060 kronor med i det närmaste en million passagerare och nettovinsten på företaget blef något öfver 76,000 kronor.

VOXENKOLLEN: Sanatoriet, där prins Eugen vistas.

DE SKANDINAVISKA MÖTENA I KRISTIANIA.

I. Nykterhetsmötet.

Onsdagen den 1 augusti öppnades i Kalmeyersgadens missionshus det 4:de af de stora nordiska nykterhetsmöten, hvilka visat sig vara en så viktig länk i de nordiska folkens förbrödring. Här möttes ombud från Sverige, Norge, Danmark och Finland, ja äfven England, Amerika och Schweiz hade sändt representanter. Under fyra dagar debatterades och ventilerades nykterhetsfrågan ur alla möjliga och omöjliga synpunkter. De verkliga ombuden, valda af resp. länders nykterhetsorganisationer, voro ca 500, representerande öfver 600.000 anhängare af helnykterhetsidén. Samtliga deltagarne uppgingo till något öfver 1,000.

På lördags e. m. företogs en lyckad utfärd å Kristianiafjorden med 4 ångare. På aftonen hölls en animerad avslutningsfest och på söndag var ett stortadt demonstrationståg anordnad. Deltagarne i detta

Kongressen öppnas.

uppgifves ha varit öfver 6,000, med 97 standar och säges ha varit det största i Norden.

Foto. Skarpmoen, K:nia.

Demonstrationståget passerar Carl Johansgade. (Slottet i bakgrunden.)

»Bedehuset», där mötena höllas.

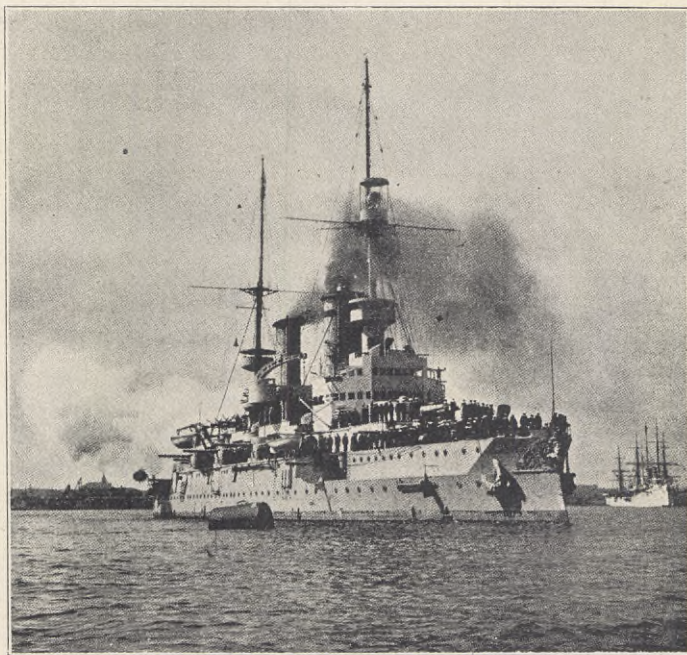
KRIG OCH FRED.

Två örlogsbilder.

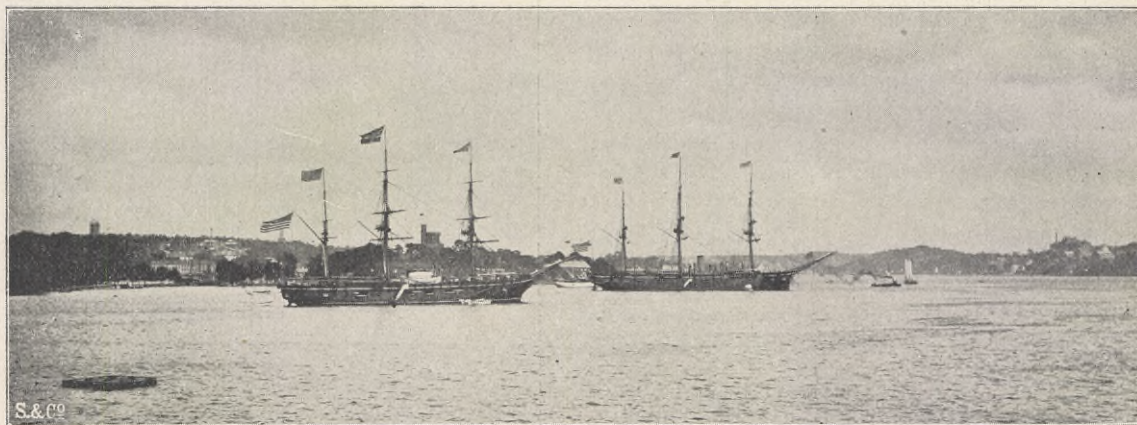
Slagen af kajsar Vilhelms bekanta »pansrade näfve» dåna då och då genom världen. Nu senast knöts denna näfve hotfullt för kineserna, när det tyska örlogsfartyget »Kurfürst Friedrich Wilhelm» afseglade till Kina med trupper för boxarnes kufvande. »Ingen pardon, inga fångar — men laga, att ingen kines vågar se snedt på en tysk på tusen år!» Så ungefär lära ju kajsarsarens uppseendeväckande ord bl. a. ha fallit.

* * *

Ett fredligt amerikanskt örlogsbesök har Stockholm nyligen fått mottaga, då ångkorvetterna »Essex» och »Lancaster» gästade huvudstaden. De voro inga modärna, skräckinjagande »odjur», utan sågo högst ofarliga ut — i synnerhet »Lancaster», som med sitt höga, gammalmodiga träskrof, sin himmelssträfvande rigg och sitt rikligt tilltagna utrymme förde osökt tanken tillbaka till de gamla träfregatternas gyllene tider. »Gästarna» voro trefligt folk och naturligtvis till stor del af svensk härkomst.

»INGEN PARDON, INGA FÅNGAR.» — Tyska trupper på väg till Kina.

»Essex.»

»Lancaster.»

AMERIKANSKA ÖRLOGSMÅN I STOCKHOLMS HAMN.

Foto. för Hvar 8 Dag.

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN LONDON.

Från vår Londonkorrespondent.

För ett par veckor sedan sände jag ett par eftermiddagsbilder från Hyde-Park. I dag kan HVAR 8 DAG bjuda på några intressanta småbitar tagna mellan kl. 7 och 8 på morgonen, den enda timme på hela dagen då badning tillåtes i Parkens stora insjö »The Serpentine».

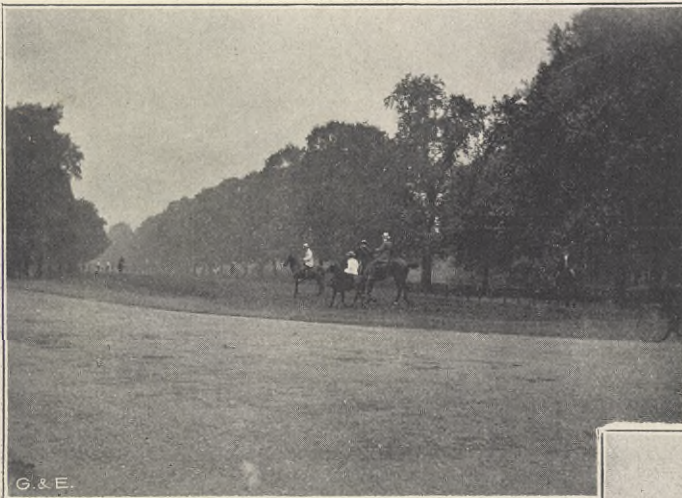
Att hvar och en gör det mesta af den korta timman nu under de heta sommardagarna, det kan jag intyga. Ty vid Hyde Park Corner är en fredlig vandrare äfven denna tidiga timma i stor fara att bli öfverkörd af den stora mängd velocipedister, som med handduken öfver axeln svänga in

LONDON: Badande i Serpentedammen i Hyde Park kl. 7—8 om morgonen.

nu började vimla af ridande af alla åldrar på magnifika hästar — damerna klädda i hvita piquékoftor och matros-hattar, ty en engelska är allt för praktisk att ej kläda sig efter vädret.

Äfven arbetshästarne har man sökt skydda från solstyggn och hetta medels olika hufvudbonader, allt ifrån det enkla men svala kålbladet till klädda och oklädda halmhattar af olika façon. Detta ären i England och Amerika mycket använd »hästkur» mot den brännande sommarsolens verkningar.

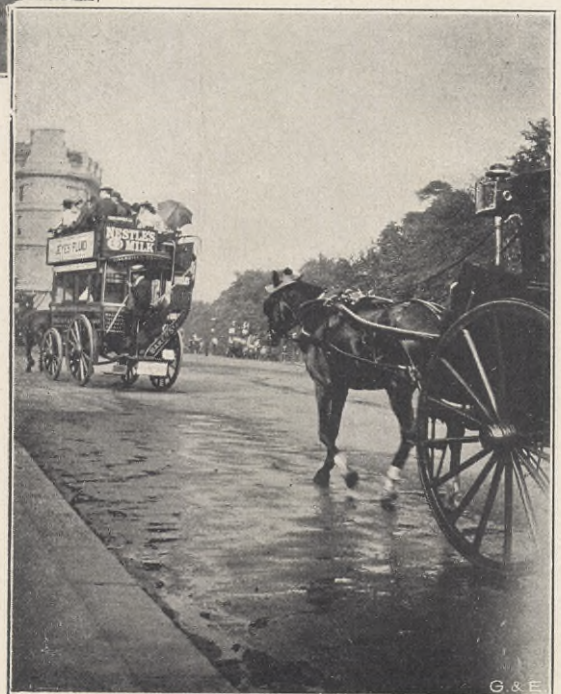

LONDON: Rotten Row tidigt om morgonen.

genom grindarne och styra kosan mot »Serpentins» svala böljor. De små flugliknande figurerna under träden äro näml. badande män, hvilka till följd af sin något lätta dräkt och mellankommande polis-konstaplar ej kunna framställas i tydligare form — men tillräckligt tydligt för att bilden ej skall bli *shocking!*

Mina operationer vid vattnets omedelbara närhet uppväckte emellertid en närstående polis-konstapels misstankar och han närmade sig hastigt för att, som han sade, förekomma mitt dränknings-försök. Sedan han emellertid blifvit öfvertygad om mina fredliga afsigter och att kameran var ett verkligt fotograferingsinstrument, trots dess utseende af fodral till någon bomb, helvetesmaskin eller dylika mordiska pjäser, skildes vi som vänner och utan minsta hotelse från hans sida att anmäla mig hos federationen!

Häriifrån styrde jag kosan till Rotten-Row, som

LONDON: Hästar med halmhatt.

EN HISTORIA UTAN SLUT.

AF RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

I det mrs Trevelyan intog sin plats vid bordet, lät hon blicken hastigt glida ned för detsamma för att se, om hennes herre och man gillade placeringen af gästerna och det hela. Men han höll just på att lyssna till något som lady Arbuthnot, som satt till höger om honom, yttrade, och eftersom han var karl förstod han inte sin frus mening, utan log endast vänligt emot henne. Men österrikiske ministerns fru, som var hennes allra bästa väninna, såg och senterade allt och visade öfver solfjädern ett hastigt småleende, hvilket intygade att bordet var öfverträffligt och gästerna högst intressanta och att hon kunde vara lugn.

Mrs Trevelyan brukade annars icke rådfråga sin förmåga, men den här middagen hade nästan kommit impromptu och hon hade tviflat på sig själf. Men det var alldeles onödigt, ty hennes middag hade till på köpet förtjänsten att vara den sista för säsongen, ett da capo af alla dem som gått af stapeln förut — ett extranummer på allmän begäran på det sociala programmet.

Sommaren med ombyte af luft och friluftslif stod för dörren, och ingenting »hängde öfver» gästerna, till hvilket de måste skynda därifrån. De visste att deras bagage stod färdigpackadt hemma. De kunde skåda framför sig sommaren alla nöjen, de voro glada och belåtna, och rösterna blandades i ett doft mummel af prat och diskreta skratt. Fönstren till matsalen stodo öppna och från den lilla trädgården, som omgaf huset, kom, till och med mitt i denna Londons massa af tegel och murbruk, doften af blommor och frisk jord. En mild sommarvind kommo ljusen att fläktas under sina röda skärmar. Sakta, som om de körde långt därifrån, hördes omnibusarne passera, under det en *hansom* då och då ilade öfver den mjuka asfalten.

Det var den mäst utvalda samling af gäster som helt hastigt bjudits tillsammans, icke till någon särskild persons ära utan för att gifva en hvar tillfälle att säga adjö, innan han eller hon mötte sin yacht i Southampton eller tog klubbtaget till Homburg. De kände alla hvarandra mycket väl. Om där var någon särskild gäst för aftonen, så var det en af de två amerikanska — antingen miss Egerton, flickan som skulle gifva sig med lord Arbuthnot, hvilkens moder satt till höger om värden, eller unge Gordon, upptäcktsresanden som nyss återkommit från Afrika. Miss Egerton var en synnerligen frappant skönhet, med ett karaktäristiskt, fint ansikte och ett sätt att tala med allvar och intresse, hvilket engelsmännen funno högst tilldragande. Trevelyan, som höll på att måla hennes porträtt, hade omväxlande liknat henne vid en druidisk prästinna, en vestalisk jungfru och en grekisk gudinna, och lady Arbuthnot's vänner, som trodde sig skola smickra den unga damen, försäkrade henne att ingen skulle någonsin taga henne för amerikanska — sina föreställningar om den amerikanska unga damen hade de fått af dem som leta ut melodier med ett finger i de stora hotellens *parlours*. Miss Egerton sadades vara djupt intresserad af sin fästmans karriär och var lika äregirig i fråga om hans framgång i öfverhuset som han själf. De voro båda mycket kära i hvarandra och visade det för andra så litet som folk af deras klass brukar. De andra vid bordet voro: generalen sir Henry Kent, romanförfattaren Phillips, österrikiske ministern och hans unga fru, vidare Trevelyan, som målade porträtt för stora summor, och några helt enkelt fashionabelt trefliga personer,

hvilka förstodo konsten att höra på, men kände sig skäligen besvikna öfver att den amerikanske upptäcktsresanden icke var mer solbränd än andra unge män som stannat hemma och bara roat sig med tennis och segling.

Det värsta med Gordon var, att han gjorde det nästan omöjligt för någon att förevisa honom. Han hade åter vistats bland civilisationen och i London endast två veckor, och han hade varit bjuden öfverallt och den första veckan hade han gått öfverallt. Men när helst hans värinna tittade efter honom i afsikt att föreställa ett annat underdjur af icke så färsk datum, befanns han antingen blygsamt servera en försummad enka en glace eller tala om hög jakt eller världsomsegling eller sista modet i en krets af yngre söner i rökrummet, precis som om inte åtskilliga hundra angenäma och distinguerade personer väntat på hans fördrag om Afrika, i salongen en trappa upp. Han hade plötsligt försvunnit under andra veckan af sin vistelse i London, och arrangörer af föreläsningsturnéer och förläggare och impressarier hade förgäfvets sökt honom i hans bostad. Trevelyan, som känt honom när han var resekorrespondent och tecknare för en af de stora veckotidningarne, hade träffat på honom på klubben kvällen förut och bedt honom till sin hustrus impromptumiddag. Han hade först sagt nej, men när han fick höra hvem som skulle komma dit ändrade han mening och mottog inbjudningen.

Mrs Trevelyan var mycket glad för att han kommit. Hon hade alltid talat om honom som en treflig gosse, och nu när han blifvit ryktbar tyckte hon ej mindre om honom, men visade det icke så mycket för andra som hon brukade. Hon glömde fråga honom, om han kände sin vackra landsmaninna. Men hon tog för gifvet att de hade träffats, åtminstone i London, ty man hade ju gjort så mycket affär af dem båda och det i samma hus.

Middagen led mot sitt slut, och damerna hade börjat tala tvärs öfver bordet och utbyta sina bankirers adresser och sina »Sök nu säkert upp oss i Paris!» och »När beräknar Ni segla från Cowes?» De voro upplifvade och intresserade och doften af rätterna, blommorna och vinet samt känslan af den stundande ledigheten kom dem att tycka det vara synd, att ett sällskap, som så väl passade tillsammans, skulle nödgas skiljas åt blott för en sommars förströelser.

Österrikiske ministern förklarade just detta för värdinnan, när sir Henry Kent, som talat tvärs öfver bordet med Phillips, författaren, lutade sig tillbaka och yttrade i en ton som om han velat påkalla allas uppmärksamhet: »Det kan jag inte hålla med er om Phillips! Och jag är säker på, att ingen annan kan det.»

»Bevara mig!» utbrast mrs Trevelyan i beklagande ton, »hvad har ni nu sagt, mr Phillips? Han har alltid så stridbara teorier», förklarade hon.

»Tvärtom, mrs Trevelyan», svarade författaren, »det är tvärtom. Det är sir Henry, som bråkar. Han anfaller en af de äldsta och käraste plattheter jag vet.» Han gjorde en paus för att låta generalen tala, men denne nickade åt honom att fortsätta. »Han har just sagt att dikten är underbarare än verkligheten», fortsatte Phillips. »Han säger att — att folk som författa skulle aldrig kunna väcka intresse hos läsarne, ifall de skrefve om saker och ting sådana de verkligen äro. De utvälja — säger han — de plocka fram de kritiska ögonblicken i en människas lif och vilja att

andra skola tro, att det är någonting som händer henne hvarje dag. Och det gör det icke, säger generalen. Han anser att lifvet är alldagligt och händselöst — d. v. s. sedt ur pittoresk och dramatisk synpunkt. Han medgifver att kvinnor räddas från att drunkna, men ej af sina friare, utan af lotsar med hustru och sex barn för en betalning af fem pund. Eller hur?» frågade han.

Generalen nickade och log. — »Hvad jag sade till Phillips», förklarade han, »var, att om saker och ting berättades precis som de hända så skulle de ej erbjuda något intresse. Människor säga inte de dramatiska saker, som läggas i deras mun på scenen eller i romaner. I verkliga lifvet äro de alldagliga eller simpla — eller svika förväntningarna. Jag har t. ex. sett män dö på slagfältet och de utropade aldrig 'jag dör för att mitt land må lefva!' eller 'har jag äntligen fått avancera?' — de endast stirrade på läkaren och sade 'måste jag bli af med den här armen?' eller 'jag är dödad, tror jag'. Ni förstår, att när människor hålla på att dö rundt omkring er och hästarne stegra sig och batterierna fyra af, så har man inte tid att tänka på den för tillfället mest passande anmärkningen. Jag för min del tror nu inte att Pitt's sista ord voro: 'Rulla ihop Europas karta!' En man som kunde förändra en hel kontinents utseende skulle icke använda sitt sista andetag att säga något sådant. Det var en af hans sekreterare eller hans läkare som yttrade det. Nej, ni, Phillips», sade generalen, och höjde rösten allt efter som han blef mera säker och medveten om att han stod midt på scenen, »och ni, Trevelyan, beskrifva och måla icke dagens händelser sådana de äro. Ni sätter in någonting som kontrast eller som effekt — en rödbeck på ett landskap, när en sådan inte skulle finnas på en mils afstånd. Ni låter ett musikband spela en populär melodi på gatan, under det att ett mord föröfvas inne i huset. Ni gör det för effektens skull, men det är inte sannt. Mr Caithness yttrade t. ex. härom kvällen på klubben just apropos den här saken —»

»Åh, det kan man knappt kalla ärligt spel», skrottade Trevelyan, »ni har repeterat allt det här förut. Ni kom hit förberedd på det.»

»Nej, visst inte», svarade generalen med en rynkning på ögonbrynen och fortsatte: »Han talade om att när han var praktiserande brottmålsjurist hade han framfört besked till en karl att han benådats, och till en annan att han skulle dö. Nu veta vi ju», utbrast generalen med en axelryckning och en vädjande gest till de andra, »hur det där skulle framställas på scenen eller i en roman — med fången bunden och allt färdigt för exekutionen och en häst som kom galopperande in och ett fladdrande stycke papper o. s. v. Nå — nu talade Caithness om, att han gick in i mannens cell och sade: 'Ni har blifvit benådad, John' eller William eller hvad karlen nu hette. Och karlen såg på honom och sade: 'Har jag? det ä' bra — det ä' bra!' Det var allt han yttrade. Och därpå gick han till den andre och sade: 'Er nådeansökan kan ej komma före, det beslöts i går afton klockan 9'. I stället för att utbrista 'O Gud, hvad skall min hustru och mina barn taga sig till?' såg mördaren endast på honom och upprepade 'I går afton kl. 9!', precis som om det var den viktiga delen af budskapet.»

»Nå men, general», sade Phillips leende, »det är ju dramatiskt nog det där, tycker jag —»

»Ja», skyndade generalen att triumferande af-

bryta honom. »Men det skulle ni inte ha låtit honom säga? Det är *det* jag påstår.»

»Det var en gång», började lord Arbuthnot i släpande ton, »en mycket god vän till mig som berättade mig något hvilket jag tycker är en god illustration till hvad sir Henry yttrat. Han var förlofvad med en flicka, på en bal kom det till ett missförstånd — eller ömsesidig förståelse — dem emellan, bådas ögon öppnades, och när han gjorde visit dagen därpå, rasonnerade de om saken i salongen med tébrickan emellan sig och beslöto göra slut på den. På scenen skulle han hafva rest sig och sagt 'nåväl, lustspelet är ändadt, tragedien börjar, eller ridån faller' — och hon skulle ha gått till pianot och spelat en Chopin under det han gick sin väg. I stället steg han upp utan ett ord, men råkade därvid stöta kull en kopp och ett téfat på bordet och sade 'åh, förlåt!' och hon svarade 'ingenting gick sönder' och han gick. Där ser ni», tillade den unge mannen leende, »två unga människor hvars hjärtan höllo på att krossas, och likväl talade de om tékoppar, icke emedan de ej hade några känslor, utan emedan 'hvad man brukar' har så starkt inflytande på oss och behärskar oss. Vi hvarken säga något dramatiskt eller handla teatraliskt. Det är mindre intressant att läsa, men det är sanning.»

»Just precis», inföll österrikiske ministern lifligt. »Och så ha vi författarens prerogativ att låta ridån gå ned när han vill eller göra slut på allt-ihop genom att afsluta kapitlet. Det är inte rätt. Det är att våldföra sig på naturen. När en person i en pjäs anklagar en annan för någonting förfärligt — vipps ned med ridån under den mest febrilt nervösa spänningen, eller också slutar kapitlet med en rad stjärnor och nästa sida börjar med en beskrifning på en solnedgång två veckor senare.»

»Är det inte sannt, att vi borde få veta den anklagade personens svar eller hvad som hände under de där två veckorna före solnedgången? Författaren har verkligen inte någon rättighet att endast välja ut de kritiska ögonblicken och utesluta de hvardagliga — lifvet sådant det är med en slags litterär censur! Om han gör anspråk att tala sanning.»

Phillips såg långsamt upp och blickade sakta kring bordet. »Känner någon annan sig kallad att vittna?» frågade han.

»Är det inte förfärligt, Phillips», skrottade Trevelyan, »att finna, att när allt kommer ikring, fotografen är den ende sanne konstnären? Jag känner mig mycket brottslig.»

»Det borde ni», förklarade generalen muntert. Han var mycket belåten med sig själf för det han försvarat sin sak så väl mot dessa intelligenta personer. »Och jag är säker på, att mr Gordon instämmer med mig också», fortsatte han i förtrolig ton med en bugning mot den unge mannen. »Han har sett mera af världen än någon af oss, och jag är säker på att han kan tala om för er, att hvad som händer ger endast uppslag till en historia; den är icke fullständig i och för sig. Den behöfver alltid författarens retuchering, precis som den oslipade diamanten —»

»Åh, tack, tack, general», skrottade Phillips. »Mina känslor äro inte så illa särade.»

Gordon hade leende vändt sitt vinglas mellan tummen och pekfingeret, under det de andra talade. Nu lyfte han ögonen, som om han ämnade säga något och slog därpå ned dem igen. »Jag är rädd, sir Henry», sade han, »att jag icke alls är af er åsikt.»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

En industriens storman.

Den 29 juli fyllde brukspatron på Fagersta *Christian Aspelin* 70 år.

Christian Aspelins duglighet, energi och ihärdighet är ett före-

och dess nuvarande industriella ståndpunkt.

På e. m. ägde utdelning rum af patriotiska sällskapets medaljer i guld och silfver till 130 af Aspelins mångåriga tjänare och arbetare.

sexton års ålder lät han inskrifva sig som extra kadett å korvetten *Najaden*, aflade sjöofficersexamen och deltog i flera militära och vetenskapliga expeditioner. Bl. a. åtföljde han 1851—53 fregatten *Eugenie* på dess världs-

döme, väl värdt att efterliknas af svenske män. Han har i mera än en mansålder inlagt de största förtjänster om den svenska järnhandteringen och i hög grad bidragit till att vår järnindustri nu har lika godt namn och rykte i världen som af ålder det svenska järnet.

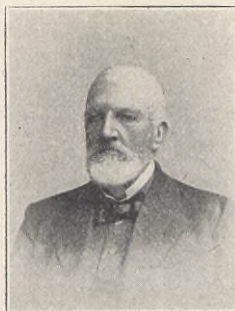
År 1873 förvandlades Fagersta med underlydande egendomar till ett aktiebolag med ett kapital af 2½ millioner kr., men tillhör fortfarande Aspelinska familjen.

Ännu i besittning af sin fulla mannkraft, spänstig och liflig, firade brukspatron A. födelsedagen i kretsen af sina närmaste å fädernegodset. I sitt svar på hyllnings- och tacksägelsetal, som vid uppvaktningen höllos på hans ingenjörers, kontorspersonals, arbetares och brukets skolorbarns vägnar, framhöll jubilaren huru hans mångartade biträden boro hedern af Fagersta bruks storartade och i så många hänseenden framstående utveckling

Grefve F. von Schwerin.

Häromdagen fyllde kassadirektören i Skånes enskilda banks kontor i Stockholm, f. d. kaptenen vid *Svea Lifgarde* grefve *Fritz von Schwerin* 75 år.

De tre kvartsseklerna till trots kan grefve von Schwerin glädja sig åt den bästa hälsa och en arbetsförmåga, som af allt att döma är långtifrån uttömd. På

hedersdagen uppvaktades den vördade 75-åringen bl. a. af tjänstemän inom banken, hvilka bragte den afhållne gamle sin hyllning jämte varma välgångsönskningar.

Frih. C. J. A. Skogman.

En 80-åring, som kan se tillbaka på ett lif af mindre vanligt rastlös verksamhet, är kommandörkaptenen frih. Carl Johan Alfred Skogman. Student vid

omsegling. 1861 utnämndes han till kapten och var 1861—63 chef för sjöförsvarsdepartementets kommandoexpedition och tjänstgjorde under de tre följande åren som inspektör för rikets navigationssskolor. I flottan kvarstod han till 1877.

Under sin militära bana var frih. S. ock lifligt verksam både som politiker och kommunalman.

Från 1863—73 var han fullmäktig i riksbanken. Under de följande 20 åren tillhörde han styrelsen för Skandinaviska Kreditaktiebolagets Stockholmsafdelning. Det förtroende han åtnjöt föranledde hans inkallande i flere finansiella komitéer. Under de senaste 25 åren har frih. S. varit v. ordförande i Nya Trollhätte kanalbolag.

Det är, som man finner, en lifsgärning, hvars blotta data äga sin vältalighet.

25-års jubileum som trafikchef.

Den 2 augusti kunde trafikchefen vid Upsala—Gäffe järnväg,

väg, *Oscar Jacobsson* fira sitt 25-årsjubileum i denna egenskap. Det var då just ett kvarts sekel sedan han efter $\frac{3}{4}$ års förordnande antogs till ordinarie »T. C.» vid den då nyligen fullbordade järnvägen.

För dennas framgång under de flydda 25 åren — efter en föregående tid af stora svårigheter — har man till stor del att tacka hr Jacobssons erfarenhet och stora sakkunskap. Den jubilerande järnvägsmannen uppvaktades på hedersdagen af banans i Gäffe varande tjänstemän, hvilka bragte den afhållne chefen sin uppriktiga hyllning.

Foto. Roikjer, Malmö.

Ferdinand Grumme. †

Den 28 juli gick en sällsynt verksam man af den gamla goda stammen, fabrikör Ferdinand Grumme, ur tiden i en ålder af 81 år.

Grumme var född den 20 april 1829 i d. v. konungariket Hannover och kom vid unga år till Sverige. I Stockholm, hvilken stad han i nära 50 år tillhört såsom borgare, var en han framstående medlem af industrien, såsom grundläggare af den välkända firman »Grumme & Son», en af de förnämsta inom sin branch i vårt land.

Inom tyska kolonien i Stockholm intog G. en bemärkt plats. Han var i många år medlem af Tyska kyrkans råd samt president i Tyska sällskapet. Utom anhöriga står en talrik vänkrets sörjande vid den hädangångne hedermannens bår.

Louise Barck. †

Den 25 juli hädankallades fröken Louise Barck i Helsingborg i en ålder af 83 år.

Den aflidna hade sedan många år lefvat kvar ensam af den sys-

konring, däri den bekante skicklige biljardspelaren, öfverstelöjtnanten greve Joachim Barck och den för sitt politiska uppträdande i Spanien och i Paris omtalade greve Nils Barck voro särskildt bemärkte. Den gamla damen sörjes närmast af sin brorson, greve Nils Barck, samt af anhöriga inom familjerna Beck-Friis, Wrangel von Brehmer m. fl.

»Den aflidna hade» — yttrade kyrkoherde Johansson vid jordfästningen — i sin tjänst åt Herren äfven tjänat sina medmänniskor, hade strött deltagandets och kärlekens ädla rosor, hvar hon gått fram. Därför bör ock hennes minne lefva, främst bland hennes anförvanter, där det bör blifva en familjeklenod till Herrens lof in i sena led.»

EN MINNESVÅRD.

Nyligen restes å Malmö kyrkogård en minnesvård öfver redaktör *Axel Danielsson*. Hans politiska ställning bragte honom i lifvet mycken strid — vid hans bår erkände alla partier den hädangångnes begåfning, vackra personliga egenskaper och goda karaktär.

BREFLÅDA.

Folke, prenumerant. Redan före erhållandet af Edert bref hade vi gått i författning om anskaffande af nämnda bild, så mycket hållre som vid dödsfallet i fråga vi icke kunde erhålla någon god fotografi af den aflidne.

Doddo m. fl. Det af Eder anmärkta förhållandet är redan afhjälpt. Felet har emellertid icke legat där Ni trodde.

D. E. J. Fotografien kom för sent till detta nummer, men följer i nästa. — Tack för vänliga omdömet och för löftet om vidare sändningar.